

EEN OMGEKEERDE REDENERING

KLAPSTUK 1989

Quarere (Mal Pelo)

Klapstuk '89 was voor Hildegard De Vuyst beslist een overgangseditie : een aanzet van krachtlijnen die in de toekomst moeten worden doorgetrokken, al is niet meteen duidelijk naar waar en door wie. De enige verwachtingen ter zake, worden hoe dan ook gewekt door de luciditeit waarmee dansers en choreografen met hun dansmateriaal omgaan. An-Marie Lambrechts illustreert : een greep uit de gesprekken die Ariejan Korteweg voerde met de danskunstenaars die op de affiche stonden. Als derde luik een bijdrage van Alexander Baervoets over het spokige dansonderricht in Vlaanderen.

Ik ben er van overtuigd dat Bruno Verbergt, de opvolger van Michel Uytterhoeven als programmator, in Klapstuk 89 een aantal voorstellingen samengebracht heeft die, stuk voor stuk, diepe indruk op hem maakten. Om naderhand, dat pakket overschouwend, proberen te ontdekken wat de samenhang tussen deze voorstellingen kon zijn. Eerst de voorstellingen dus, nadien de krachtlijnen. Ik kom als buitenstaander en observator na het festival tot de ietwat vreemde conclusie dat ik een aantal lijnen die de nieuwe festivalprogrammator uitzet, als positief ervaar, maar met de concrete invulling ervan niet altijd even opgezet ben. Een andersom evaluatie.

Klapstuk heeft de hedendaagse dans als autonome kunstvorm in Vlaanderen geïntroduceerd, gepromoot en er een publiek voor verworven, opgevoed, uitgebouwd. De afgelopen edi-

ties boden een ruim overzicht van de belangrijkste stromingen en de invloedrijkste choreografen, waaraan alleen de naam Bausch ontbrak. Tussen de eerste editie en '89 lijken lichtjaren te liggen, zo sterk is de situatie ondertussen veranderd. Het aanbod, ook het internationale aanbod, is immens geworden, en wordt tot in de uithoeken van Vlaanderen binnen een seizoen-programmering verspreid. De introductie-en staalkaartfunctie die Klapstuk vervulde, komt te vervallen als bestaansgrond voor een festival.

Een eerste antwoord dat Klapstuk op deze sterk gewijzigde situatie geeft, is, denk ik, meteen het goede. Klapstuk draagt niet alleen 'internationaal dansfestival' in zijn vaandel, maar sinds kort ook 'studio voor hedendaagse dans'. Studio Blanco moet een broekas kunnen worden voor jonge choreografen. Als producent of coproducent

stimuleert Klapstuk ondertussen nieuw werk dat op het festival voorgesteld werd : *Bei mir bist du schön* van Karlon Fonteyn, *Lijn 9*, *Quarere* van Mal Pelo en *O Boom* van Platel's Ballets C. de la B. Al blij ik produktie-ondersteuning de juiste keuze vinden, toch zijn de resultaten, op *Quarere* na, vrij problematisch en rijst meteen de vraag of Klapstuk als producent voldoende (kritisch) gerief in huis heeft om produkties mee te begeleiden. Dansers en choreografen kansen geven is nu eenmaal niet voldoende; men moet ze met zorg omringen.

Bei mir bist du schön mangelt het, bijvoorbeeld, aan een ernstige dramaturgie. Het is het eerste werkstuk van Karlon Fonteyn en het draagt daar te veel evidente sporen van. Fonteyn heeft te veel ineens in deze voorstelling gestopt, wat een overdaad aan ideetjes en beelden oplevert waarvan hij blijk-